

Christian Ibenfeldt

Vår nye president

Christian ble klippet inn som ny president på Norges Bordtennisforbund sitt ting i Bodø 12.mai i år (2019). Skribenten satt ved siden av han på tingmiddagen dagen før, og ble nysgjerrig på livet og opplevelsene hans. Og mener det er viktig at bordtennisfamilien i **Norge får bli litt kjent med Christian som skal lede norsk bordtennis framover.**

Normalt når portrettintervjuer blir til er det en lengre prosess med kommunikasjon fram og tilbake, med Christian ble det annerledes. Han fikk en del spørsmål, og etter en knapp uke fikk avsender mesteparten av intervjuet «klippet og klart».

Oppveksten, familien og bordtennisen
Christian vokste opp i Bergen, nærmere bestemt Olsvik, sammen med foreldrene Torbjørn og Siri. Han har også en halvsøster Tone i Haugesund som han så mye om sommeren, og når familien dro på hytta i Sveio (utenfor Haugesund for de som ikke vet...). Som de «fleste» spilte Christian fotball tidlig, og var også innom turn **før han «fant» bordtennisen som 7-åring.**

En kompis tok med seg seg Christian på et nybegynnerkurs i bordtennis, og det var denne tilfeldigheten som ble **«spiren» til ping-pong lidenskapen.** Laksevåg hadde egne lokaler i et bomberom på Olsvik på den tiden (ikke den store luksusen). Christian gikk ofte fra skolen til hallen bare for å være med kompis i det de kalte «stuen» for å se på de gode spillerne som trente. Og når det ble et ledig bord løp de inn for å spille selv.

Oppveksten var nok preget av mye idrett. Pappa Torbjørn spilte håndball, noe som sønnen også prøvde seg på i en periode. **Christian så mye på kampene til faren, og han skulle til og med ha samme farge på rommet sitt som klubbdrakten på laget til senior, nemlig grønt.** Det endte i hvert fall opp med en nymalt grønn seng dengang for den unge gutten.

Når familien flyttet til St.Olavsvei (bedre kjent som gaten der Haukelandshallen ligger) og Christian var 10 år tok det av med treningsmengdene. Han spilte fotball, håndball, tennis og bordtennis. Foreldrene kjørte han fortsatt mye tilbake til Olsvik for å trene med Laksevåg BTK. I det hele tatt trengte han aldri å tenke så mye på alt rundt idretten som logistikk osv. De enestående foreldrene stilte opp på absolutt alt!

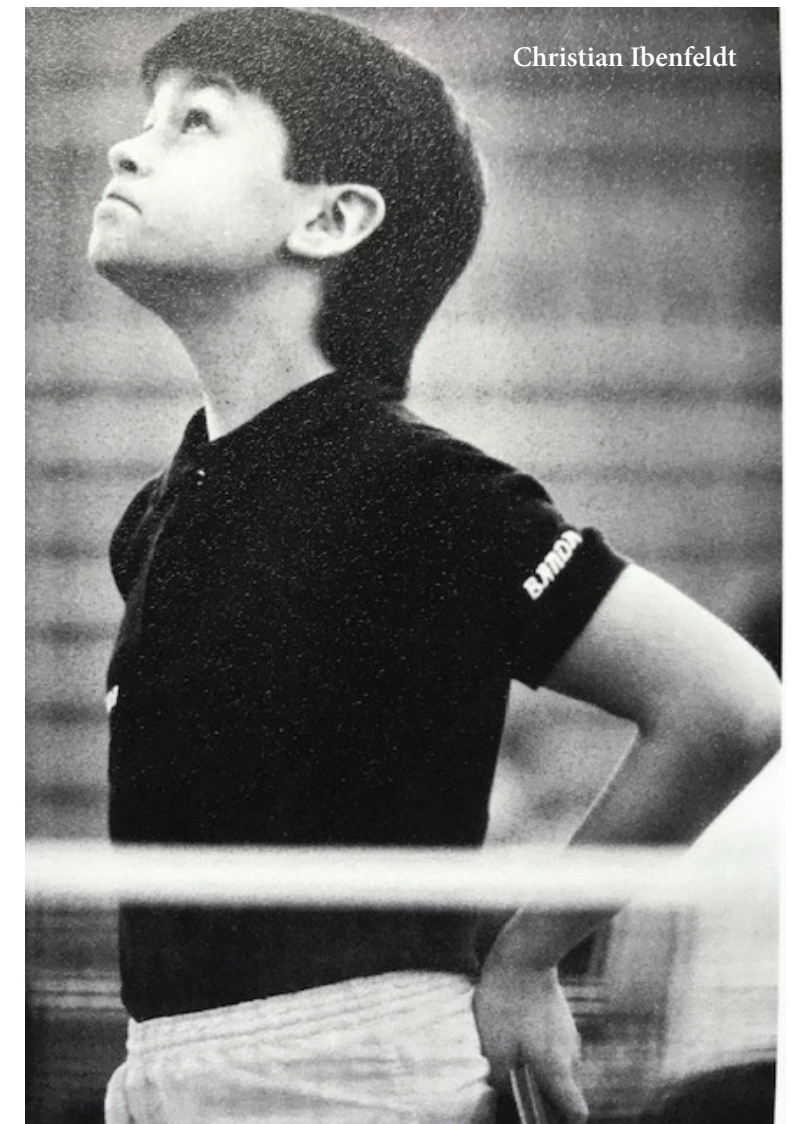
De neste åtte – ni årene «bodde» Christian nærmest i Haukelandshallen som lå 100 meter borti gaten – skolen lå nye 100 meter fra hallen. Ivrige Christian og vaktmesterne Terje, Tore og Henning ble godt kjent med hverandre, og **det var aldri noe problem å snike seg inn for å trene – gutta fant alltid en ledig sal.**

Christian og bestekompisen var ikke de eneste som «bodde» i hallen. Flere ungdommer fra forskjellige idrettsgrener trente både sammen og hver for seg. Han forteller at han plukket opp mye på det fysiske fra andre, blant annet var Christian med på mange spenstøtter med volleyballspillere samt styrkeøkter med håndballspillere. Løping opp Ulriken og Stoltzekleiven ble det også, men dette var vel egentlig det eneste han mislikte med trening forteller han til Norsk Bordtennis.

God sparring i Laksevåg BTK
I Laksevåg BTK var det til enhver tid eldre og bedre spillere, så kontinuerlig hadde lovende Christian noen å strekke seg etter. Svært ung fikk han trene med noen av Norges beste spillere på den tiden; Tom Johansen, Frode Grini og Anders Hovden. Opp gjennom årene hadde klubben også en rekke engelskmenn som han også fikk sparret med. **Christian fremhever at dette er noe av det han husker best,** og som inspirerte han til framgang for å bli bedre samt at han en dag hadde et mål om å slå dem. Det meste av treningen var med spillere på samme nivå, og det var stort de gangene han fikk spille med de store gutta!

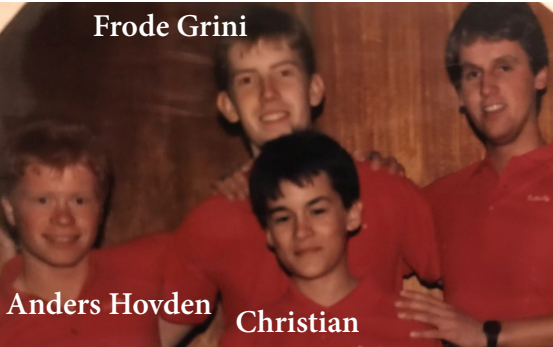
Klubben i Christians hjerte og Otto
«Det er vanskelig å si noe om Laksevåg uten å komme inn på Otto Hatlebakk. Og han har vært treneren min fra jeg var 7 år, og har alltid vært der siden (også den dag i dag)» sier Christian til «Norsk Bordtennis». «Vi er stadig på telefonen og det er alltid godt å komme «hjem» til Bergen for å trene, spille kamper eller bare ta en prat. Foreldrene mine vil kanskje være litt uenige, men det har aldri kostet en krone å spille bordtennis for klubben min», sier Christian videre. Han opplever alltid å blitt tatt vare på. Med årene plukker man opp lærdom andre steder også, men grunnlaget for den Christian er i dag honorerer han i stor grad til Laksevåg BTK med Otto i spissen. Og det er noe han alltid vil verdsette understreker han.

I den grad det er noe som plager Christian med hensyn til klubben, er det nok at han ikke får gitt nok igjen siden han forlot Bergen som 19-åring. «Jeg har aldri kunne bidra i den daglige treningen eller annet klubbarbeid på samme måte som de som står i det hver dag. Jeg håper av og til få gitt litt tilbake gjennom sparring for de som trenger det i klubben min».

Talent eller treningsprodukt?

Som 12 åring skulle Christian møte Jens (Vatne) i en kamp i gutte NM, da Hans Martin Moxnes roper til Jens at han er et skikkelig bordtennistalent. Og da spør unge Ibenfeldt «hva med meg da?», og svaret han får er at han heller er et treningsprodukt. Som voksen har Hans Martin og Christian snakket ut om episoden. Hans Martin som var ydmyk når dette ble tatt opp «og han har nok mye rett, selv om det gikk en del utover stoltheten min som ung gutt» forteller Christian til Norsk Bordtennis.

Forbildene Frode Grini og «Eplet» samt respekten for Pål Guttormsen. «Frode Grini var nok den som påvirket mine valg som bordtennisspiller mest», sier Christian til Norsk Bordtennis. At han spilte for Laksevåg og var en viktig brikke i alle tittlene Laksevåg BTK vant på den tiden spilte jo selvfølgelig en rolle, men det var nok mer innstillingen hans og fighteren Frode han så opp til. Rent spillemessig var det nok andre som hadde en høyere stjerne, svenske Appelgren («Eplet») var spilleren han ønsket å ligne i spillestil. Likevel forsto Christain tidlig at han måtte reise utenlands, for hans del til Frankrike for å utvikle seg videre.

«I dag må jeg si at jeg blir inspirert av evigunge Pål Guttormsen. Jeg husker fortsatt at jeg spilte mot han når jeg var 13 år og fikk beskjed av Otto at dette var kanskje Norges beste spiller gjennom tidene. Ble litt nervøs kan du si... 30 år senere er han fortsatt blant Norges 40 beste spillere, og er bedre trent enn de fleste. Og ingen slår han på innsats heller. Hvis jeg er i nærheten av dette når jeg blir voksen skal jeg være godt fornøyd», legger Christian til om spørsmålet om forbilder.

Sportsentusiasten Christian

Som tidligere nevnt ble det (og er fortsatt) mye idrett på Christian. Og for folk som vokser opp 200 meter fra Brann stadion blir jo byens fotballlag et naturlig interessefelt, også for Christian. På den tiden var det fortsatt tregjerde rundt svingene på Stadion, og gjengen til Christian hadde fast inngang mellom noen planker de hadde løsnet. Når plankegjerdet forsvant, ble det mindre «live» fotball, men han følger Brann trofast den dag i dag. Liverpool er laget han alltid har heiet på i England.

Trening, familie og reiser i innland og utland er det som er mest på programmet i fritidien. Christian har også blitt en golfentusiast.

«Team Kjeller» og militærtjenesten

Firkløveret Dag Frode Lobben, Stig Jørpeland, Jens Vatne og Christian utgjorde det siste «Team Kjeller» utenfor Lillestrøm. Christian husker dette som et meget flott år. De hadde litt jobb på morgenen – selv satt Christian mye på biblioteket og arkiverte oppdateringer på F-16-flyene. Ellers sto de fritt til å trene så mye de ville, og de var ikke vanskelige å «be» - det ble mye bordtennis. Uten å bekymre seg for mat og bolig, kunne de konsentrere seg om å trene mye, spise og sove. En luksus som få dessverre har i dag når de skal satse. Året (les: satsingen/ innsatsen) ble «kronet» med Christian's første semifinale i single under senior- NM og derav uttak til VM i Kina.

Til Budapest med Olav, Geir og Marianne

Christian's første utenlandstur med flagget på brystet var til Ungarn i 1989. Marianne Skailand, Geir Erlandsen og Christian deltok i en stor turnering i en militærleir utenfor Budapest.

Olav (Haraldseid) var leder for den norske troppen. Olav ble faktisk stanset bryskt utenfor leiren, og fikk ikke komme innenfor. Han hadde sikkerhetsklarering ved NATO basen på Kolsås, og dette var grunn nok når det gjaldt øst/vest politikken i Europa til å stoppe han dengang. Olav har som kjent både talegaver og handlingskraft, så han slapp inn etterhvert. Sportslig sett spilte Christian seg helt fram til semifinalen i gutteklassen. Under et par server på avgjørende tidspunkt i kampen oppsto en underlig situasjon, han ble både satt ut og «angrepet» av en fugl som hadde kommet inn i hallen. Under en serv kom fuglen kom helt opp i ansiktet til Christian.

Frankriketiden og livet der

Etter at Christian kom tilbake fra VM i Kina sommeren '95 dro han litt på lykke og fromme til Frankrike. Han hadde på forhånd kontaktet et par klubber og meldt sin ankomst. Den første klubben han besøkte endte opp som den eneste; Montpellier TT. Han stilte på trening og fikk 10 minutters oppvarming. Så skulle han spille kamp mot en av klubbens spillere, nemlig Eric Durand som den gang var en topp 20 spiller i Frankrike. Første sett endte med tap 19-21, han vant andre sett 21-19 og i avgjørende sett stoppet klubbens manager kampen på 10-10. «Sjefen» var fornøyd og hadde sett nok. Dermed ble det lunsjinvasjon og all kommunikasjon forgikk på fransk, da manageren kunne lite englesk. Christian hadde heldigvis litt franskkunnskaper fra skolen, men å ha en fullverdig samtale var nok et godt stykke over hans evner den gangen. Han hadde egentlig ingen forventninger om å tjene noe – ønsket var å finne en god klubb å trene med – så da de tilbød han en kontrakt på tre år, der klubben betalte for leilighet og litt lommepenger til mat, var svaret fra Christian konstant JA med det samme.

I løpet av første året snakket Christian flytende fransk. Han tok fransk på universitetet, men det var mest for å spe på lønnen med litt stipend fra Statens Lånekasse. Og så er det jo greit å ha dokumentasjon på at man faktisk behersker språket. Det var en stor fordel for språk progresjonen at han var mye med de franske klubbkompisene.

Rent sportslig ble det jo ikke den suksessen Christian hadde som mål, men han gjorde i hvert fall et forsøk. Og han fikk med seg uendelig mange gode minner, venner, opplevelser og et giftemål. Bare livet med å stå opp, gå på trening, lunsj på stranden, slappe av før neste trening, trene litt til, spise middag på kvelden med lagkompisene, er noe man kanskje bare i ettertid skjønner hvor godt det egentlig var. Og noe man ikke nødvendigvis får sjansen til å oppleve igjen.

Under tiden i Montpellier ble det mye annen idrett også: byen hadde gode lag i både håndball, basketball, volleyball, rugby og fotball. Som del av bordtennislaget som også gjorde det bra, ble man også kjent med en del av disse idrettsutøverne gjennom sosiale arrangementer satt i stand av byens rådhus.

«Livet blir til mens man går»

Da han dro til Frankrike var det for å bli en bedre bordtennisspiller. Etter tre år med full satsing endte han opp med fysioterapistudier i de påfølgende tre årene.

Når Christian startet på fysiostudiene ble det naturligvis mindre tid til trening, men han skrev under ny treårs kontrakt med de samme betingelsene. Så selv om han offisielt hadde lagt opp i Norge etter NM i '97 så fortsatte han å spille i Frankrike gjennom hele studietiden. Og han fikk dermed mer eller mindre hele utdannelsen «gratis» uten studielån.

Som veldig mange som begynner med dette, ønsket Christian primært å jobbe med idrettsutøvere. Han forsto imidlertid raskt at fysioterapifaget var mye større enn bare idrett, samt kanskje også mer givende og utfordrende med andre brukergrupper.

FysioForum og jobben som fysioterapeut

I dag jobber Christian vedlig bredt innen sin profesjon; idrettsutøvere, barn, eldre, nevrologi, reumatisme, hjerte-/lunge-fysio, muskel-/skjelett, etc. Utfordringene er endeløse, men målet er alltid det samme: få en bedre funksjon, få et bedre liv. Han bruker mye opptrening og egne erfaringer i behandlingene. Faget har endret seg veldig de siste 20 årene fra å være litt «passivt» (benkebehandling) til stadig mer aktivitet og funksjon. Christian var med å starte opp FysioForum i sammen med tre andre kollegaer, etter at han returnerte fra Frankrike. I dag har firmaet ni ansatte. Midtpunktet i praksisen er en stor og topp utstyrt treningshall, og det er nok her Christian tilbringer det meste av tiden sin.

Døtrene

Christian er skilt, og har to døtre Maya på 17 år og Michelle som er 14 år. Han har ikke klart å lure noen av dem til å spille bordtennis, de har funnet sine egne interesser. Den eldste er fokusert på skole, og far & datter var blant annet en tur i Skottland i sommer for å sjekke ut potensielle universiteter for neste skoleår. Den yngste spiller volleyball, og var med laget sitt kvalifisert til U15 NM før sommeren der det bare nesten ble medalje (små marginer).

Satsing på bordtennisen framover?

«Det som er fint med bordtennis er at du hele tiden kan lage deg nye mål», sier Christian ivrig. Selv om nivået i dag ikke er som det en gang var for Christian oppfatter «Norsk Bordtennis» at han fortsatt finner mye glede i spillingen. Innimellom slår han noen gode spillere også. Christian har alltid likt å spille double (litt hans greie), og når han i tillegg får spille med gode makker er og blir det ekstra gøy.

Christian har hele 2633 rankingpoeng før

sesongstart 2019/2020, og håper å være med så mye som mulig hvis kroppen holder (trenger god fysio for ryggen). Han stiller opp og spiller gjerne for Laksevåg i Stiga ligaen om Otto mener han er god nok for laget? Og så har Laksevåg også et lag i 1.divisjon i år som kanskje er aktuelt? Han ønsker uansett å holde bordtennistreningen litt i gang for sesongens mål, nemlig veteran VM i Bordeaux.

Det å være med på veteran- VM og EM verdsetter Christian høyt. Her er alle som deltar en stor internasjonal bordtennisfamilie. Dette er en gjeng som virkelig er glad i idretten sin, og som har det trivelig på tur. I Christian sitt første veteran VM stilte hele laget hans fra Frankrike-tiden, inkludert manageren på benken! Gode minner som dette inspirerer til å bli med videre.

Christians meritter i bordtennisen

- Sølvmedalje i Europamesterskapet 2017 med Eric Durand i double 40 årsklassen
- Norgesmester i double med Øystein Aas i 1997 og med Jimmy Ojankangas i 2019, imponerende med tittel i samme klasse med 22 års mellomrom.
- Seriemester for Laksevåg BTK i 1991, 2012, 2013, 2014, 2017, 2018 og 2019.
- Norgesmester i lag for Laksevåg i 1992, 2011, 2018 og 2019
- Vant europacupen (Nancy Evans het det den gang – ikke Champions League) med Montpellier i 2000/2001, kineseren på laget fikk ikke innreisevisum til Tsjekkia så Christian ble i kvartfinalen kastet inn på laget i siste øyeblikk..
- Vant det som i dag er Pro B (nest øverste nivå i Frankrike) i '97 med Montpellier 2.lag – gikk ubeseiret en hel sesong både i Frankrike og Norge (NM) i double.
- Vant 21-19 i avgjørende sett, over Jacques Secretin (50år)

Inntrykket skribenten får av Christian er at han er innehar masse bordtennis kompetanse, er etterrettelig, «fair» og har diplomatiske evner. Håper at leserne som står Christian nær kan nikke gjenkjennende til det som står i reportasjen, og alle andre har fått et brukbart inntrykk av hvem vi har med å gjøre. Det blir meget interessant å følge Christian og styret i Norges Bordtennisforbund framover. Lykke til og «bon appetit»